

φορα τοιαῦτα βραβεῖα ἀπενεμήθησαν εἰς παιδιά ὡς ἐφεξῆς.

Ὁ Ἰούλιος Ῥαμευσένης ἐτῶν ἑπτὰ καὶ ὁ ἀδελφός του Ἑρρίκος, ἐτῶν ἕξ, ἐκλήθησαν ἄξιοι τοῦ βραβεῖου τρίτης τάξεως, διότι ἔσωσαν τὴν ζωὴν τῆς ἀδελφῆς των, ἥτις ἐπνίγετο εἰς τὴν λίμνην.

Ὁ Πολύδωρος Γουίττεδρόντιος ἐτῶν δώδεκα καὶ ἡμίσεως ἔλαβε βραβεῖόν τι, διότι ἔσωσεν ἐκ βεβαίου θανάτου παιδίον τι ἱστάμενον ἐπὶ τοῦ σιδηροδρόμου, δραμῶν μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας του ζωῆς καὶ ἀποσύρας αὐτὸ σχεδὸν καθ' ἣν στιγμήν τὸ ἤγγιζεν ἡ σαράντα μίλια τὴν ὥραν τρέχουσα ἀτμάμαξα.

Ὁ Πέτρος Εἰνάρδος ἐνδεκαετῆς μόνον ἐβραβεύθη, διότι ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμὸν καὶ μολοντί δὲν ἐγνώριζε νὰ κολυμβᾷ κατώρθωσε νὰ σώσῃ παιδίον τι τὸ ὁποῖον ἔπεσεν εἰς αὐτὸν καὶ ἐκινδύνευε νὰ πνιγῇ.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου τὰ παιδιά ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἀσχοῦνται εἰς φιланθρωπικὰς πράξεις, ὥστε ὅταν ἀνδρωθῶσι καλίστανται ὡφέλιμοι καὶ χρήσιμοι πολῖται.

ΤΟ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΝ ΦΥΛΛΟΝ.

Ἡ εἰκονογραφία αὕτη παριστᾷ ζῶον τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικήν καὶ τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται τὸ περιπατοῦν φύλλον· εἶναι δὲ πολὺ περίεργον ἔντομον καὶ πολὺ ὁμοιάζει μὲ τὰ φύλλα τοῦ δένδρου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου κατοικεῖ. Τὰ ζῶα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἔχουσι τὸ αὐτὸ χρῶμα μὲ τὸ μέρος ὅπου κατοικοῦσι. Τὰ πτηνὰ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὁμοιάζουσι πρὸ πάντων κατὰ τὸ χρῶμα μὲ τοὺς κλάδους τῶν δένδρων, οἱ ὁποῖοι εἶναι τὸν περισσότερον χρόνον γυμνοὶ ἀπὸ φύλλα· ἐνῷ εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ λοιπὰς τρο-

πικὰς χώρας, ὅπου τὰ δάση εἶναι πάντοτε πράσινα καὶ ὅπου τὰ ἄνθη θαμβώνουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ τὰ ζωηρά των χρώματα, τὰ πτηνὰ εἶναι πράσινα, κυανὰ, κίτρινα καὶ κόκκινα. Τὸ αὐτὸ βλέπομεν καὶ εἰς τοὺς ἰχθύας (ὀψάρια). Ὁ ἰχθύς ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸν εἶναι ἀργυροῦ χρώματος, ἐντὸς τοῦ νεροῦ ὅμως ἡ ῥάχη του εἶναι τοῦ αὐτοῦ χρώματος μὲ τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης ἢ τοῦ παμοῦ ὅπου κολυμβᾷ. Αἱ ἀκρίδες εἶναι πράσιναι ὅταν ζῶσιν ἐπὶ τοῦ πρασίνου χόρτου διὰ νὰ ὁμοιάζωσι μὲ αὐτὸ, ἔχουσι δὲ τὸ χρῶμα τοῦ ἀχύρου ὅταν ὡς μάλιστα καταστρέφωσι τὰ ὅριμα σπικρτά. Οἱ βάτραχοι, οἱ φρῶνοι, οἱ ὄφεις ἔχουσι τὸ αὐτὸ χρῶμα μὲ τὰς θέσεις ὅπου ζῶσι. Ὁ λόγος ὅλες τούτῃς βεβαίως πρέπει νὰ ᾔηται ὅτι τὰ ζῶα διὰ νὰ ἐκπληρώσωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἐπλάσθησαν δὲν πρέπει νὰ πολυφαίνωνται. Ἐν τέτοις «τὸ περιπατῶν φύλλον» εἶναι διττῶς προφυλαγμένον· ὅχι μόνον εἶναι τοῦ αὐτοῦ χρώματος μὲ τὰ φύλλα, ἀλλ' ἔχει καὶ τὸ αὐτὸ σχῆμα· καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ πόδες του ὁμοιάζουσι μὲ μικρὰ φύλλα κεκολλημένα εἰς τὸν κορμὸν τοῦ μεγαλειτέρου.

Διὰ τῆς τοιαύτης ὁμοιότητος αὐτοῦ μὲ τὰ φύλλα ἀποφεύγει τὴν καταδίωξιν τῶν ἐντομοφάγων πτηνῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα βρῖθουσι τὰ κλίματα εἰς τὰ ὁποῖα ζῶσιν αἱ πεταλοῦδες αὐταί. Πόσον θαύμαστὴ ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ δι' ὅλα τὰ πλάσματά του!

ΤΥΦΛΟΥ ΠΑΙΔΟΣ ΟΡΙΣΜΟΣ.

Μικρὸν παιδίον, τοῦ ὁποῖου οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν ἔβλεπον, ἐρωτηθὲν «τί εἶναι συγχώρησις;» ἀπήντησεν «Ἡ ὁσμὴ τὴν ὁποίαν χύνουσι τὰ ἄνθη ὅταν μαρδύωνται.» Τὸ τυφλὸν ἐκεῖνο παιδίον, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ κόσμος ἦτο σκοτεινὸς καὶ τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τὸ ὡραῖον φῶς τοῦ ἡλίου, νομίζετε ὅτι δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἡ ὁποία πραγματικῶς φανερώνει τί πρᾶγμα εἶναι ἡ συγχώρησις; Ναί· διότι τὸ νὰ αἰσθανώμεθα τὴν καρδίαν μας κλίνεσαν πρὸς ὅσους μᾶς ἀγαπῶσι, νὰ ἀγαπῶμεν τῆς ὅσοι διὰ τὸ καλὸν μας ἐργάζονται, δὲν εἶναι τόσο δύσκολον πρᾶγμα, ἀλλὰ νὰ ἔχωμεν κλίσιν, νὰ ἀγαπῶμεν καὶ νὰ πράττωμεν τὸ καλὸν πρὸς ὅσους μᾶς κακοποιοῦσι καὶ μᾶς βλάπτουσιν ὁμοιάζομεν πρὸς τὸ δένδρον τοῦ κινωμόμου, τὸ ὁποῖον χύνει τὴν γλυκεῖάν του ὁσμὴν περὶ τὸν σκληρὸν ἄνθρωπον, ὅστις τὸ πληγώνει. Ὁ γλυκύτατος καὶ πρῶτος Ἰησοῦς τῆτο ἔπραττε, καὶ οἱ ἀληθεῖς μαθηταὶ τῆς τοῦ ὁποῖου καὶ ἀδελφοὺς του ὀνομάζει, τοῦτο πράττουσιν. Καὶ τοῦτο, ἀγαπητὲ ἀναγνώστα, εἶναι τὸ γνώρισμα διὰ τοῦ ὁποῖου διακρίνονται οἱ ἀληθινοὶ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ εἰς πᾶσαν ἐποχὴν καὶ πᾶσαν χώραν, εἰς τὰς καρδίας τῶν ὁποίων κατοικεῖ ΑΓΑΠΗ. «Εἰάν ἀγα-

πάτε τοὺς ἀγαπῶντάς σας μόνον, ποῖον μισθὸν ἔχετε; ἔλεγε καὶ λέγει ὁ Σωτὴρ πρὸς τοὺς μαθητάς του. Λοιπὸν καὶ σὺ, ὅταν σὲ κακοποιῶσι πῶς αἰσθάνεσαι; Ἐχεις τὴν διάνησιν ν' ἀνταποδίδῃς καλὸν ἀντὶ κακοῦ; Εἰμπορεῖς νὰ παρακαλῇς ὑπὲρ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι σὲ βλάπτουσι καὶ σὲ κατατρέχουσι; Ἄν εἰμπορῇς, τότε . . . ἀλλὰ τότε μόνον εἶσαι τέκνον τοῦ Πατρὸς σὺ τοῦ ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὅστις ἀνατέλλει τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἐπὶ πονηροῦς καὶ ἀγαθοῦς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους.»

(Ἐκ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς.)

ΠΑΙΔΕΙΑ.

Ἦκούσαμεν ποτε ἀπὸ στόμα σεβασμίου πρεσβύτου τὸ ἀκόλουθον περιστατικόν, τὸ ὅποιον κρίνομεν κατάλληλον νὰ θέσωμεν μετὰ τῆς παρούσης εἰκονογραφίας.

Παῖδιά τινὰ ἡσάκτουσαν ποτὲ μέσα εἰς τὸν δρόμον ὅτε ἀνθρωπὸς τις παρουσιασθεὶς τὰ μὲν λοιπὰ ἐπέπληξεν, ἐν δὲ ἐξ αὐτῶν ἔδειρεν ὀλίγον αὐστηρῶς. Γραία τις, ἥτις κατὰ τύχην ἐκείθεν διέβαινεν, εἶδε τὸ συμβάν καὶ τῇ ἐφάνη παράξενον διατί ὁ ἀνθρωπὸς τὸ ἐν μόνον παιδίον ἔδειρεν, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ τιμωρήσῃ ὅλα πλησιάζουσα λοιπὸν ἠρώτησεν αὐτὸν τὴν αἰτίαν τούτου. Ὁ ἀνθρωπὸς τότε εἶπε πρὸς τὴν γραίαν «Ὅλα τὰ παῖδιά τῆς γειτονίας ἀγαπῶ· ἀλλὰ τοῦτο φυσικῶς ἀγαπῶ περισσότερον, ἐπειδὴ εἶναι τέκνον μου, καὶ διὰ τοῦτο καὶ περισσότερον τὸ τιμωρῶ.»

Καὶ τὸ παιδίον τὸ ὅποιον ἡ εἰκονογραφία παριστᾷ ἂν δὲν ἡγαπᾶτο δὲν θὰ ἐτιμωρεῖτο ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, ὅταν ἐπραττέ τι τὸ ὅποιον τὸ ἔδραπτε. Καὶ ὁ οὐράνιος μας Πατὴρ, ὅταν παρακούωμεν, οὕτω μᾶς παιδεύει, «διότι ὁ Κύριος ἐλέγχει ὄντινα ἀγαπᾷ, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ τὸν υἱὸν εἰς τὸν ὅποιον εὐαρεσθεῖται.»

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΡΑΦΙΚῶΝ ΕΡῶ- ΤΗΣΕΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑΤΟΣ.

Συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τοὺς ἐν τῷ ἀριθμῷ 36 τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων, ἐπὶ τοῦ διαγωνίσματος τῶν Γραφικῶν ἐρωτήσεων ἐκτεθέντας, ἐξετάσαντες πάσας τὰς μέχρις ἐσχάτων πεμφθείσας πολλὰς πρὸς ἡμᾶς ἀπαντήσεις, δημοσιεύομεν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξετάσεως ταύτης, ἔχον ὡς ἔπεται.

Ἐκ τῶν 36 ἐρωτήσεων, αἱ ὅποια κατὰ τὸ δωδεκάμηνον τοῦ παρελθόντος ἔτους 1871 ἀνὰ τρεῖς εἰς τὴν ἐφημερίδα ταύτην κατεχωρίζοντο αἱ 34 ἀπηντήθησαν εὐστόχως ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Α' γυμνασίῳ Ἀθηνῶν μαθητευομένου Στ. Εὐστ. Σεφράνη, πρὸς δὲ μετὰ τοῦ προσήκοντος ἐπαίνου ἀπονέμεται καὶ τὸ πρῶτον βραβεῖον.

Ἡ μαθήτρια τοῦ Ἀρσακείου Μαρία Ζαφειρίου Παππαγιαννοπούλου, ἀπαντήσασα εὐστόχως εἰς 33 ἐκ τούτων τῶν ἐρωτήσεων, κρίνεται ἀξία τοῦ δευτέρου βραβεῖου καὶ ἐπαίνων οὐχὶ ὀλιγωτέρων τῶν τοῦ τὸ πρῶτον βραβεῖον λαμβάνοντος.

Ἡ Πολυξένη Π. Ἀναστασίου καὶ Εἰρήνη Γ. Μόσχογιτις, ἐν Ἀθήναις ἀμφότεραι, ἀπαντήσασαι καλῶς εἰς 32 ἐρωτήσεις κρίνονται, ἡ μὲν Πολ. Π. Ἀναστασίου, ὡς εὐστοχώτερον ἀπαντήσασα, ἀξία τοῦ τρίτου, ἡ δὲ Εἰρ. Γ. Μόσχογιτις ἀξία τοῦ τετάρτου βραβεῖου.

Εἰς 31 ἐρωτήσεις ἀπήντησαν εὐστόχως οἱ ἐκ τῶν τέκνων τῆς Κρήτης ἐν Ἀθήναις διαμένοντες Ἰωάννης Ε. Χρυσάκης καὶ Ἀντώνιος Βολανάκης καὶ ὁ ἐκ Δεμερδесίου τῆς Προύσης Χρηστάκης Δερδένης. Λαμβάνοντες δὲ ὑπ' ὄψιν τὰ πολλὰ μέσα, τὰ ὅποια αἱ πρῶτοι ἠδύναντο νὰ ἔχωσι καὶ τὰς πολλὰς στερήσεις τοῦ ἐν τῷ ἀπομακρυσμένῳ ἐκείνῳ χωρίῳ τῆς Μικρασίας κατοικοῦντος καὶ ἀνταμείβοντες τὴν φιλοπονίαν, ἀπονέμεται μετὰ πολλῶν ἐπαίνων εἰς τὸν τελευταῖον τούτων τὸ πέμπτον βραβεῖον.

Ὅχι ἤττον ὅμως ἐπαίνων ἀξίας καὶ ἐμψυχώσεως θεωροῦμεν τὰς μέχρι 30 ἐρωτήσεων εὐστόχως ἀπαντήσας Λυκ. Δ. Ἰωαννίδου, Ἀθην. Ν. Σαριπόλου, Ἰφιγένειαν Γ. Λαμπίση ἐν Ἀθήναις διαμενοῦσας, καὶ Εὐθ. Βεργίδου ἐν Δεμερδесίῳ ὡς καὶ τὸν Περιστερὸν Αἰγυπτιαδὴν ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ χωρίῳ εὐρισκόμενον.

Ἐν τέλει ἀποτεινόμενοι πρὸς πάντας τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς ἐφημερίδος ταύτης προτρέπομεν αὐτοὺς νὰ μιμηθῶσι τὴν φιλοπονίαν τῶν ἀνωθι ἀναφερομένων καὶ δι' αὐτῆς οὐ μόνον ἀξιοὶ βραβεῖων καὶ ἐπαίνων νὰ γείνωσιν, τοὺς ὁποίους βεβαίως πολλοὶ θὰ ἔχαλλον ἂν ἐλάβανον, ἀλλὰ πρὸ πάντων καὶ κατ' ἐσχάτην ἐγκρατεῖς τῶν Γραφῶν, αἵτινες καθιστῶσι τοὺς ἀνθρώπους χρηστοὺς καὶ ἐναρέτους πολίτας καὶ σοφίζουσιν αὐτοὺς πρὸς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.